

Hotline

От: Щербатий Михайло Федорович <foi+request-26071-fb4f5695@dostup.pravda.com.ua>
Отправлено: 28 сентября 2017 г. 14:21
Кому: FOI requests at Омбудсмен
Тема: Інформаційний запит - 35с17Запит+Зверн9-16повтор+скаргаКСУ

Доброго дня!

Прошу підтвердити отримання цього електронного листа за призначенням відповідно до приписів ст.7 Розділу III «Порядку роботи з електронними документами у діловодстві та їх підготовки до передавання на архівне зберігання», затвердженого Наказом Міністерства юстиції України від 11.11.2014 № 1886/5. NB! Офіційно повідомляю, що цей письмовий електронний лист підписаний мною простим електронним підписом відповідно до нормативних приписів шляхом додавання до електронних даних, що складають текст листа, даних в електронній формі, призначених для ідентифікації мене як підписувача листа – а саме власноручного підпису у вигляді мого власного прізвища та ініціалів друкованими літерами такого вигляду: «М.Ф. Щербатий». Для особливо обдарованих: власне підпису передуює підказка у вигляді слова «Підпис» з наступною двокрапкою. Щоб зрозуміти, що це означає, прошу залучити до прочитання цього листа письменних працівників секретаріату, які ходили в школу і вчили правила української пунктуації. P.S. Роз'яснюю, що при підписуванні цієї скарги я керувався приписами ст.19.1 Конституції України, яка дозволяє мені, як і будь-якій іншій людині, робити все, що прямо не заборонене законом. Форма та спосіб мого електронного підпису під цією скаргою вільно обрані мною серед запроваджених в реальне життя можливостей, наданих сучасними науковими досягненнями в галузі електроніки, в межах доступних опцій комп'ютерної техніки.

Цей лист є запитом на доступ до публічної інформації.

Цей лист є заявою на отримання інформації, необхідної мені для реалізації моїх прав людини.

Цей лист є запитом на доступ до моїх персональних даних та їх захист.

Цей лист є зверненням за захистом моїх порушених прав людини шляхом квазі-судової процедури в порядку закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», в сукупності із законом України «Про звернення громадян».

У цьому листі я об'єднав вимоги, право на які передбачене законами України «Про інформацію», «Про звернення громадян», «Про доступ до публічної інформації», «Про захист персональних даних», а саме: а) ЗАПИТ в порядку закону України «Про доступ до публічної інформації»; б) ЗАЯВУ, в порядку закону України «Про інформацію» в сукупності із законом України «Про звернення громадян»; в) СКАРГУ, в порядку квазі-судової процедури, передбаченої законом України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», в сукупності із законом України «Про звернення громадян»; г) ЗАПИТ в порядку закону України «Про захист персональних даних»; д) ЗАЯВУ, в порядку квазі-судової процедури, передбаченої законом України «Про звернення громадян».

При об'єднанні кількох звернень в одному листі я керувався приписами ст.19.1 Конституції України, яка дозволяє мені, як і будь-якій іншій людині, робити все, що прямо не заборонене законом. Оскільки жодним законом України ні прямо, ні опосередковано не заборонене об'єднання в одному документі кількох таких вимог, я скористався своїм конституційним правом, і подаю їх в одному листі.

I. Факти

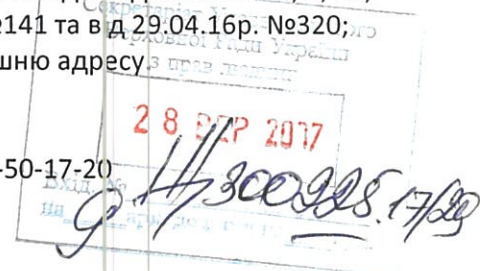
1. 04.11.16 о 13-18 я звернувся до Уповноваженого з електронним письмовим листом «Звернення №9-16» і просив, серед іншого, звернутись до Конституційного Суду України, відповідно до ст.13.3) закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», з поданням про невідповідність ст.ст.6, 8, 19, 22, 41, 64, 68, 92, 113 Конституції України постанов КМУ від 2 березня 2016 р. №141 та в д. 29.04.16р. №320; відповідь та ухвалене рішення за цим зверненням просив надати мені на домашню адресу

1.1. Далі наводиться повний текст «Звернення №9-16» (цитата):

«Уповноваженій Верховної Ради України з прав людини

м. Київ, 01008, вул. Інститутська, 21/8, hotline@ombudsman.gov.ua, 0800-50-17-20

Щербатий Михайло Федорович, людина з інвалідністю 1А групи

1. Я є учасником Великої Вітчизняної війни.

2. Законом України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" встановлена щорічна до 5 травня разова грошова допомога учасникам війни у розмірі трьох мінімальних пенсій за віком.

3. Ч.1 ст.28 Закону України від 09.07.03р. N1058-XIV встановлено, що мінімальний розмір пенсії за віком за наявності у чоловіків 35 років страхового стажу встановлюється в розмірі прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, визначеного законом.

4. Ст.7 Закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» встановлений прожитковий мінімум на одну особу в розрахунку на місяць для осіб, які втратили працездатність у розмірі: з 1 січня - 1074 грн., з 1 травня - 1130 грн.

5. Відповідно до постанов КМУ

5.1. від 2 березня 2016 р. №141, «1. Установити, що у 2016 році виплату разової грошової допомоги до 5 травня, передбаченої Законами України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту"... (далі - грошова допомога), здійснює Міністерство соціальної політики... у таких розмірах: 5) учасникам війни... - 170 гривень».

5.2. від 29.04.16р. №320, «1. Установити у 2016 році виплату щорічної разової грошової допомоги до 5 травня: учасникам війни... - у розмірі 400 гривень».

6. Допомога до 5 травня в 2016 році, за даними департаменту соціальної політики Вінницької міської ради, виплачена мені в розмірах, встановлених не законом, а постановами КМУ від 2 березня 2016 р. №141 та від 29.04.16р. №320 – 400 грн., і склала всього 11% від встановленого законом розміру.

7. Відповідно до Конституції України,

7.1. ст.6: «Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України»;

7.2. ст.8: «В Україні визнається і діє принцип верховенства права.

Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Норми Конституції України є нормами прямої дії. Звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується»;

7.3. ст.19: «Органи державної влади..., їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України»;

7.4. ст.22: «Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані.

При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод».

7.5. ст.41: «Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності»;

7.6. ст.64: «Конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України.

7.7. ст.68: «Кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей»;

7.8. ст.92: «Виключно законами України визначаються:

1) права і свободи людини і громадянина, гарантії цих прав і свобод;

7) правовий режим власності»;

7.9. ст.113: «Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади.

...Кабінет Міністрів України у своїй діяльності керується цією Конституцією та законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України».

7.10. ст.152: «Закони та інші правові акти за рішенням Конституційного Суду України визнаються неконституційними повністю чи в окремій частині, якщо вони не відповідають Конституції України...»

8. Відповідно до закону України «Про Кабінет Міністрів України», Кабінет Міністрів України (далі – КМУ) є органом лише виконавчої влади, і не наділений повноваженнями будь-якої іншої влади, включаючи і законодавчої.

9. Ухваливши постанови від 2 березня 2016 р. №141 та від 29.04.16р. №320, КМУ порушив чисельну кількість приписів Конституції України – і щодо розподілу влад, і щодо обсягу власних повноважень, і щодо гарантованого рівня прав та пільг громадян. З цієї причини наведені постанови КМУ суперечать Конституції України, але виконуються на практиці, і порушують мої та інших людей права.

10. Така ситуація є системною та систематичною в Україні, оскільки встановлена в усій державі, і усім учасникам війни призначають та виплачують саме такий обрізаний розмір допомоги.

11. Водночас, олігархат та топ-менеджмент держави системно та систематично грабує український народ через чисельні корупційні схеми та офіційні захмарні бюджетні зарплати, що є злочином проти українського народу та непропорційним офіційним розподілом суспільних благ. Доказом тому є дані електронного декларування доходів чиновників та чисельні нормативні акти і фактичні документи стосовно оплати їх праці.

12. Виходячи з викладеного, звертаюсь до Уповноваженого Верховної Ради з прав людини з цим зверненням про звернення до Конституційного Суду України, відповідно до ст.13.3) закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», з поданням про невідповідність ст.ст.6, 8, 19, 22, 41, 64, 68, 92, 113 Конституції України постанов КМУ від 2 березня 2016 р. №141 та від 29.04.16р. №320.

13. Відповідно до ст.20 закону України «Про звернення громадян», прошу розглянути моє звернення у скорочений 10-денний строк, оскільки питання стосується тисяч українських людей, а тому містить важливий суспільний інтерес.

13.1. Відповідно до ст.20 закону України «Про звернення громадян», прошу розглянути моє звернення як людини з інвалідністю – особи, яка має пільги за законодавством, у першочерговому порядку.

14. Відповідь та ухвалене рішення за цим зверненням прошу надати мені на домашню адресу.

Повідомляю, що я не даю згоди на використання будь-якої інформації стосовно мене та моїх персональних даних, включно будь-яких контактних даних, крім домашньої адреси, для будь-якої мети і в будь-який спосіб, включаючи і для комунікації зі мною, за виключенням мети, вказаної в цьому зверненні.

Додатки (в копіях): довідка МСЕК про інвалідність, лист ДСПВМР та довідка про виплату допомоги до 5 травня. Інші потрібні наявні документи будуть надані на першу ж вимогу.

04.11.16

М.Ф. Щербатий »
(Кінець цитати).

2. 22.11.16 о 23-18 я звернувся до Уповноваженого з електронним письмовим листом «Доповнення до звернення №9-16» і додатково просив, серед іншого, звернутись до Конституційного Суду України, відповідно до ст.13.3) закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», з поданням про визнання неконституційною статті 4 закону України «Про внесення змін до Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» від 05.10.05 №2939-IV в частині зменшення учасникам війни, включаючи і мене, підвищення пенсії з 50 процентів мінімальної пенсії за віком до 10 процентів мінімальної пенсії за віком; відповідь та ухвалене рішення за цим зверненням просив надати мені на домашню адресу.

2.1. Далі наводиться повний текст «Доповнення до звернення №9-16» (цитата):

«Прошу підтвердити отримання цього електронного листа за призначенням відповідно до приписів ст.7 Розділу III «Порядку роботи з електронними документами у діловодстві та їх підготовки до передавання на архівне зберігання», затвердженого Наказом Міністерства юстиції України від 11.11.2014 №1886/5.

Уповноваженій Верховної Ради України з прав людини

м. Київ, 01008, вул. Інститутська, 21/8, hotline@ombudsman.gov.ua, 0800-50-17-20

Щербатий Михайло Федорович, людина з інвалідністю 1А групи

21037, м. Вінниця, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

про звернення з поданням до

Конституційного суду України

Д О П О В Н Е Н Н Я до З В Е Р Н Е Н Н Я №9-16

1. 04.11.16 я подав звернення №9-16 щодо подання звернення до Конституційного суду України. Цією заявою, яка є невід'ємною частиною вказаного звернення, я доповнюю своє звернення, а саме.

2. Відповідно до закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ, «Установити, що: ...норми і положення... статей 12, 13, 14, 15 та 16 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., №45, ст.425 із наступними змінами)..., застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування». Саме в сукупності з цією нормою на підставі постанови КМУ мені виплатили обрізаний розмір допомоги до 5 травня.

3. Однак, в законі України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», п.11 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ, ухвалена ще одна аналогічна норма, яка виглядає так: «Установити, що норми і положення... Закону України "Про судоустрій і статус суддів"... застосовуються у порядку та розмірах, встановлених

Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України». І якраз ця норма визнана неконституційною!

3.1. Рішенням від 08.07.16 №5-рп/2016 Конституційний суд України вказав на таке:

3.1.1. абз.2 п.1 мотивувальної частини: «Верховний Суд України обґрунтовує своє клопотання тим, що надання Кабінету Міністрів України повноважень застосовувати норми і положення Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI зі змінами щодо порядку та розмірів фінансування судової влади виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України порушує засади поділу державної влади в Україні на законодавчу, виконавчу та судову, не відповідає правовій визначеності як елементу принципу верховенства права та гарантіям незалежності суддів, а також створює загрозу для функціонування судової системи в цілому»;

3.1.2. п.2.1 мотивувальної частини: «2.1. Україна відповідно до статей 1, 6 Основного Закону України є демократичною, правовою державою, в якій державна влада здійснюється на засадах її функціонального поділу та балансу між законодавчою, виконавчою та судовою гілками влади завдяки системі стримувань і противаг для досягнення цілей і завдань, передбачених Конституцією України.

Метою функціонального поділу державної влади на законодавчу, виконавчу та судову є, зокрема, розмежування повноважень між різними органами державної влади, що означає самостійне виконання кожним із них своїх функцій та здійснення повноважень відповідно до Конституції та законів України. Згідно із частиною другою статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.»

3.1.3. абз.2-6 п.2.2 мотивувальної частини: «Відповідно до статті 75 Основного Закону України єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент – Верховна Рада України. До виключних повноважень парламенту належить, зокрема, прийняття законів України (пункт 3 частини першої статті 85 Конституції України).

Повноваження єдиного органу законодавчої влади в Україні не можуть передаватись іншим органам чи посадовим особам, про що неодноразово вказував у своїх рішеннях Конституційний Суд України (рішення від 14 грудня 2000 року №15-рп/2000 та від 17 жовтня 2002 року № 17-рп/2002).

Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади, який у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, видає постанови і розпорядження в межах своєї компетенції (частини перша, третя статті 113, частина перша статті 117 Основного Закону України). Пунктом 11 Прикінцевих положень Закону №928 Верховна Рада України надала Кабінету Міністрів України повноваження застосовувати норми і положення Закону №2453 у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України, тобто вирішувати своїми актами питання фінансування органів судової влади.

Надання Кабінету Міністрів України таких повноважень означає, що вони поширюються на положення Закону №2453, зокрема, щодо: визначення кількості суддів у судах загальної юрисдикції; виплати винагороди народним засідателям; розміру суддівської винагороди; відпустки судді; забезпечення житлових умов судді; забезпечення потреб судді, пов'язаних з його діяльністю; забезпечення державного захисту суддів та членів їхніх сімей; питань соціального страхування судді; медичного обслуговування та санаторно-курортного лікування суддів та членів їхніх сімей; порядку та розмірів виплати пенсії або щомісячного довічного грошового утримання судді у відставці; забезпечення функціонування судової влади; засад фінансування судів; порядку фінансування судів; матеріального, побутового забезпечення та соціального захисту працівників судової системи (частина четверта статті 19, частина перша статті 64, статті 133, 134, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 143, 145, 146, 147 Закону №2453).

Зазначені положення Закону №2453 стосуються питань забезпечення державою фінансування та належних умов для функціонування судів і діяльності суддів, що відповідно до пункту 14 частини першої статті 92, частини першої статті 130 Основного Закону України мають врегульовуватись лише законами України, а не актами Кабінету Міністрів України, як це передбачено пунктом 11 Прикінцевих положень Закону №928»;

3.1.4. вирішальна та резолютивна частини: «Таким чином, Конституційний Суд України дійшов висновку, що оспорюване положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону №928 у тій частині, яка передбачає, що норми і положення Закону №2453 застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України, надає Кабінету Міністрів України повноваження на свій розсуд визначати видатки Державного бюджету України на фінансування судів і діяльності суддів, чим порушує конституційні

засади поділу державної влади в Україні та становить загрозу для незалежності суддів, гарантування якої є забезпеченням конституційного права особи на судовий захист.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 51, 61, 63, 65, 67, 69, 71, 73 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України вирішив:

1. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону України „Про Державний бюджет України на 2016 рік“ від 25 грудня 2015 року №928–VIII у тій частині, яка передбачає, що норми і положення Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ (Відомості Верховної Ради України, 2010р., №41–45, ст.529) застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України.

2. Положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону України „Про Державний бюджет України на 2016 рік“ від 25 грудня 2015 року №928–VIII у тій частині, яка передбачає, що норми і положення Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №41–45, ст.529) застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України, визнане неконституційним, втрачає чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України цього рішення».

4. Оскільки оспорювана мною та успішно оспорена Верховним Судом України норми є братами-близнюками, очевидно, що аргументи з наведеного рішення КСУ є аналогічними і для оспорюваної мною норми. Саме тому я звертаюсь до Уповноваженої з прав людини відповідно до ст.13.3) закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», і прошу звернутись до Конституційного Суду України з поданням про визнання неконституційним п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік» в частині застосування статті 14, 15 та 16 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування. Саме в сукупності з цією нормою на підставі постанови КМУ мені виплатили обрізаний розмір допомоги до 5 травня.

5. Також, мені як учаснику війни зменшене підвищення пенсії, що складало 50 процентів мінімальної пенсії за віком, до 10 процентів мінімальної пенсії за віком. Це сталося внаслідок внесення змін до закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" іншим законом – «Про внесення змін до Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" від 05.10.05 №2939-IV: «I. Внести до Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" такі зміни:

4. Частину четверту статті 14 викласти в такій редакції:

"Учасникам війни, нагородженим орденами і медалями колишнього Союзу РСР за самовіддану працю і бездоганну військову службу в тилу в роки Великої Вітчизняної війни, пенсії... підвищуються на 15 процентів прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, іншим учасникам війни - на 10 процентів прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність".

6. Однак, в такий самий спосіб були обрізані підвищення пенсії дітям війни, інші соціальні виплати, і усі ці обрізання визнані неконституційними. Зокрема,

6.1. в Рішенні КСУ від 22.09.05 року №5-рп/2005 Конституційний суд України вказав на таке: (абз.4 п.5.2 мотивувальної частини), «Згідно зі статтею 22 Конституції України конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані (частина друга), при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод (частина третя). Скасування конституційних прав і свобод — це їх офіційна (юридична або фактична) ліквідація. Звуження змісту та обсягу прав і свобод є їх обмеженням. У традиційному розумінні діяльності визначальними поняття змісту прав людини є умови і засоби, які становлять можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування та розвитку. Обсяг прав людини — це їх сутнісна властивість, виражена кількісними показниками можливостей людини, які відображені відповідними правами, що не є однорідними і загальними. Загальноновизнаним є правило, згідно з яким сутність змісту основного права в жодному разі не може бути порушена».

6.2. в Рішенні КСУ від 09.07.07 року №6-рп/2007 Конституційний суд України вказав на таке: (починаючи з п.3.1. мотивувальної частини):«У Конституції України Україну проголошено демократичною, соціальною, правовою державою (стаття 1), визнано, що найвищою соціальною цінністю в Україні є людина, її права і свободи та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави, а їх утвердження і забезпечення є головним обов'язком держави (стаття 3), права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними (стаття 21), їх зміст і обсяг при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не може бути звужений (стаття 22).

Аналіз законодавчої діяльності Верховної Ради України свідчить про те, що при прийнятті законів про Державний бюджет України систематично зупиняється дія інших законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій, які є складовою конституційного права громадян на соціальний захист і достатній рівень життя кожного (статті 46, 48 Конституції України).

Зупинення дії законів є способом тимчасового припинення їх дії в часі та/або за колом осіб і має здійснюватися відповідно до вимог Конституції України. Ця юридична процедура знаходиться в органічному зв'язку із скасуванням законів, внесенням до них змін та доповнень. Отже, у такому випадку законом про Державний бюджет України припиняється на певний строк правове регулювання відносин у сфері соціального захисту, зупиняється дія механізму реалізації конституційних соціально-економічних прав громадян, що призводить до обмеження права на соціальний захист. Систематичне зупинення законами про Державний бюджет України дії чинних законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій фактично скасовує їх дію.

Зупинення дії положень законів, якими визначено права і свободи громадян, їх зміст та обсяг, є обмеженням прав і свобод і може мати місце лише у випадках, передбачених Основним Законом України. У статті 64 Конституції України вичерпно визначено такі випадки, а саме передбачено, що в умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод людини із зазначенням строку дії цих обмежень, та визначено ряд прав і свобод, які не можуть бути обмежені за жодних обставин. Внаслідок зупинення на певний час дії чинних законів України, якими встановлено пільги, компенсації чи інші форми соціальних гарантій, відбувається фактичне зниження життєвого рівня громадян, який не може бути нижчим від встановленого законом прожиткового мінімуму (частина третя статті 46 Конституції України), та порушується гарантоване у статті 48 Конституції України право кожного на достатній життєвий рівень. Отже, відповідно до частини третьої статті 22, статті 64 Конституції України право громадян на соціальний захист, інші соціально-економічні права можуть бути обмежені, у тому числі зупиненням дії законів (їх окремих положень), лише в умовах воєнного або надзвичайного стану на певний строк.

Таку правову позицію Конституційний Суд України висловив у Рішенні від 20 березня 2002 року N 5-рп/2002 (справа щодо пільг, компенсацій і гарантій) (пункт 6 мотивувальної частини).

3.2. Утверджуючи і забезпечуючи права і свободи громадян, держава окремими законами України встановила певні соціальні пільги, компенсації і гарантії, що є складовою конституційного права на соціальний захист і юридичними засобами здійснення цього права, а тому відповідно до частини другої статті 6, частини другої статті 19, частини першої статті 68 Конституції України вони є загальнообов'язковими, однаковою мірою мають додержуватися органами державної влади, місцевого самоврядування, їх посадовими особами. Невиконання державою своїх соціальних зобов'язань щодо окремих осіб ставить громадян у нерівні умови, підриває принцип дорівності особи до держави, що закономірно призводить до порушення принципів соціальної, правової держави.

Принципи соціальної держави втілено також у ратифікованих Україною міжнародних актах: Міжнародному пакті про економічні, соціальні і культурні права 1966 року, Європейській соціальній хартії (переглянутій) 1996 року, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, та рішеннях Європейського суду з прав людини. Зокрема, згідно зі статтею 12 Європейської соціальної хартії (переглянутої) 1996 року держава зобов'язана підтримувати функціонування системи соціального забезпечення, її задовільний рівень, докладати зусиль для її поступового посилення тощо.

Конституційний Суд України неодноразово розглядав за зверненнями суб'єктів права на конституційне подання справи і приймав рішення, у яких визнавав окремі положення законів про Державний бюджет України щодо зупинення або обмеження пільг, компенсацій і гарантій такими, що не відповідають Конституції України (рішення Конституційного Суду України від 20 березня 2002 року N5-рп/2002 (справа щодо пільг, компенсацій і гарантій), від 17 березня 2004 року N7-рп/2004 (справа про соціальний захист військовослужбовців та працівників правоохоронних органів), від 1 грудня 2004 року N20-рп/2004 (справа про зупинення дії або обмеження пільг, компенсацій і гарантій), від 11 жовтня 2005 року N8-рп/2005 (справа про рівень пенсії і щомісячного довічного грошового утримання). Проте, незважаючи на зазначені рішення Конституційного Суду України, ревізія законами про Державний бюджет України пільг, компенсацій і гарантій, яку започатковано у 1995 році, набула системного характеру.

4. У частині другій статті 8 Конституції України встановлено вимогу щодо законів України – усі вони приймаються виключно на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

До повноважень Верховної Ради України як єдиного органу законодавчої влади в Україні належить прийняття законів (пункт 3 частини першої статті 85, стаття 91 Конституції України). Виключно законами України встановлюються, зокрема, Державний бюджет України і бюджетна система України (пункт 1 частини другої статті 92 Конституції України). Державний бюджет України затверджується щорічно Верховною Радою України

на період з 1 січня по 31 грудня, а за особливих обставин – на інший період (частина перша статті 96 Конституції України), шляхом прийняття відповідного закону.

Питання складення, розгляду, затвердження, звіту та контролю за використанням коштів Державного бюджету України регламентовані положеннями статей 95, 96, 97, 98 Конституції України та Бюджетним кодексом України (2542-14) (далі – Кодекс).

Вимоги щодо змісту закону про Державний бюджет України містяться в частині другій статті 95 Конституції України, положення якої конкретизовано у статті 38 Кодексу (2542-14).

Встановлений частиною другою статті 95 Конституції України, частиною другою статті 38 Кодексу (2542-14) перелік правовідносин, які регулюються законом про Державний бюджет України, є вичерпним.

Зі змісту наведених положень Конституції України та Кодексу (2542-14) вбачається, що закон про Державний бюджет України як правовий акт, чітко зумовлений поняттям бюджету як плану формування та використання фінансових ресурсів, має особливий предмет регулювання, відмінний від інших законів України – він стосується виключно встановлення доходів та видатків держави на загальносуспільні потреби, зокрема і видатків на соціальний захист і соціальне забезпечення, тому цим законом не можуть вноситися зміни, зупинятися дія чинних законів України, а також встановлюватися інше (додаткове) правове регулювання відносин, що є предметом інших законів України. Таке положення закріплено і в частині третій статті 27 Кодексу (2542-14).

Метою і особливістю закону про Державний бюджет України є забезпечення належних умов для реалізації положень інших законів України, які передбачають фінансові зобов'язання держави перед громадянами, спрямовані на їх соціальний захист, у тому числі й надання пільг, компенсацій і гарантій. Отже, при прийнятті закону про Державний бюджет України мають бути дотримані принципи соціальної, правової держави, верховенства права, забезпечена соціальна стабільність, а також збережені пільги, компенсації і гарантії, заробітна плата та пенсії для забезпечення права кожного на достатній життєвий рівень (стаття 48 Конституції України).

Оскільки предмет закону про Державний бюджет України чітко визначений у Конституції України, Кодексі (2542-14), то цей закон не може скасовувати чи змінювати обсяг прав і обов'язків, пільг, компенсацій і гарантій, передбачених іншими законами України.

5. Проаналізувавши зазначені положення Конституції України, Кодексу (2542-14), практику зупинення законом про Державний бюджет України дії інших законів України, Конституційний Суд України дійшов висновку, що зупинення законом про Державний бюджет України дії інших законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій, внесення змін до інших законів України, встановлення іншого (додаткового) правового регулювання відносин, ніж передбачено законами України, не відповідає статтям 1, 3, частині другій статті 6, частині другій статті 8, частині другій статті 19, статтям 21, 22, пункту 1 частини другої статті 92, частинам першій, другій, третій статті 95 Конституції України.

Таким чином, Верховна Рада України не повноважна при прийнятті закону про Державний бюджет України включати до нього положення про внесення змін до чинних законів України, зупиняти дію окремих законів України та/або будь-яким чином змінювати визначене іншими законами України правове регулювання суспільних відносин»;

п.1 резолютивної частини: «Визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), такі положення Закону України “Про Державний бюджет України на 2007 рік”:

(абз. 7) - пункту 12 статті 71 (489-16), яким зупинено на 2007 рік дію статті 6 Закону України “Про соціальний захист дітей війни” (2195-15), з урахуванням статті 111 цього Закону;

(абз.21) - статті 111 (489-16), за якою підвищення до пенсії або щомісячного довічного грошового утримання чи державної соціальної допомоги, яка виплачується замість пенсії, відповідно до статті 6 Закону України “Про соціальний захист дітей війни” виплачується особам, які є інвалідами (крім тих, на яких поширюється дія Закону України “Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту”), у розмірі 50 відсотків від розміру надбавки, встановленої для учасників війни»;

п.4 резолютивної частини: «Звернути увагу Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України на необхідність додержання положень статей 1, 3, 6, 8, 19, 22, 95, 96 Конституції України, статей 4, 27, частини другої статті 38 Бюджетного кодексу України (2542-14) при підготовці, прийнятті та введенні в дію закону про Державний бюджет України».

6.3. в Рішенні КСУ від 22.05.08 №10-рп/2008 Конституційний суд України вказав на таке: «п. 5 мотивувальної частини: «5. Проведений Конституційним Судом України порівняльно-правовий аналіз відповідних норм Конституції України, оспорюваних положень Закону (107-17), інших правових актів та виходячи з правових позицій Конституційного Суду України стосовно ініційованих у конституційних поданнях питань дає підстави для таких висновків.

5.3. (абз.2 та 3): Ухвалюючи Рішення від 9 липня 2007 року №6-рп/2007 (справа про соціальні гарантії громадян), Конституційний Суд України звернув увагу Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України на необхідність додержання положень статей 1, 3, 6, 8, 19, 22, 95, 96 Конституції України, статей 4, 27, частини другої статті 38 Кодексу (2542-14) при підготовці, прийнятті та введенні в дію закону про Держбюджет. Ця рекомендація ґрунтувалася на правових позиціях Суду, висловлених у зазначеному Рішенні, відповідно до яких: стаття 38 Кодексу (2542-14) конкретизує вимоги частини другої статті 95 Конституції України щодо змісту закону про Держбюджет; у сукупності вказані статті Кодексу (2542-14) і Конституції України визначають вичерпний перелік правовідносин, які повинні регулюватися законом про Держбюджет — встановлення тільки доходів та видатків держави на загальносуспільні потреби, а тому закон про Держбюджет не може скасовувати чи змінювати обсяг прав і обов'язків, пільг, компенсацій і гарантій, передбачених іншими законами України (абзаци четвертий, п'ятий, шостий, восьмий пункту 4 мотивувальної частини). У зв'язку з цим Конституційний Суд України дійшов висновку, що “зупинення законом про Державний бюджет України дії інших законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій, внесення змін до інших законів України, встановлення іншого (додаткового) правового регулювання відносин, ніж передбачено законами України, не відповідає статтям 1, 3, частині другій статті 6, частині другій статті 8, частині другій статті 19, статтям 21, 22, пункту 1 частини другої статті 92, частинам першій, другій, третій статті 95 Конституції України” (абзац перший пункту 5 мотивувальної частини).

При прийнятті оспорюваного Закону (107-17) всупереч зазначеним правовим позиціям законодавець вийшов за межі правового регулювання бюджетних відносин: зупинив дію окремих положень законів (стаття 67 розділу I) (107-17) і вніс до ряду законодавчих актів зміни і доповнення та визнав деякі з них нечинними (розділ II).

5.4. Конституція України у статті 92 визначила сфери, зокрема бюджетну, які мають врегулюватися виключно законом. Закон про Держбюджет є основним фінансовим документом держави. Через своє спеціальне призначення цей закон не повинен регулювати відносини в інших сферах суспільного життя. Конституція України не надає закону про Держбюджет вищої юридичної сили стосовно інших законів.

Таким чином, Конституційний Суд України дійшов висновку, що законом про Держбюджет не можна вносити зміни до інших законів, зупиняти їх дію чи скасовувати їх, оскільки з об'єктивних причин це створює протиріччя у законодавстві, і як наслідок — скасування та обмеження прав і свобод людини і громадянина.

7.1. Однією з конституційних гарантій прав і свобод людини і громадянина є недопущення їх скасування (частина друга статті 22 Конституції України) чи звуження їх змісту та обсягу при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів (частина третя статті 22 Конституції України).

(абз.3) Тлумачення словосполучення “звуження змісту та обсягу прав і свобод людини і громадянина”, що міститься в частині третій статті 22 Конституції України, Конституційний Суд України дав у Рішенні від 22 вересня 2005 року №5-рп/2005 (справа про постійне користування земельними ділянками), згідно з яким “конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані (частина друга), при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод (частина третя). Скасування конституційних прав і свобод — це їх офіційна (юридична або фактична) ліквідація. Звуження змісту та обсягу прав і свобод є їх обмеженням. У традиційному розумінні діяльності визначальними поняття змісту прав людини є умови і засоби, які становлять можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування та розвитку. Обсяг прав людини — це їх сутнісна властивість, виражена кількісними показниками можливостей людини, які відображені відповідними правами, що не є однорідними і загальними”. При цьому Конституційний Суд України зазначив, що “загально визнаним є правило, згідно з яким сутність змісту основного права в жодному разі не може бути порушена” (абзац четвертий підпункту 5.2 пункту 5 мотивувальної частини).

(абз.4) Отже, визнання Законом (107-17) правових актів такими, що втратили чинність, зупинення їх дії, внесення до них змін і доповнень стосовно закріплених в них прав і свобод людини і громадянина Конституційний Суд України вважає скасуванням або обмеженням цих прав і свобод».

6.4. Наведені рішення КСУ прямо підтверджують антиконституційність і сучасних аналогічних законів, релевантних питанню. Їм суперечить єдине рішення КСУ від 26.12.2011 №20-рп/2011 — злочинне рішення часів Януковича.

7. З огляду на викладене я звертаюсь до Уповноваженої з прав людини відповідно до ст.13.3) закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», і прошу звернутись до Конституційного Суду України з поданням про визнання неконституційним статті 4 закону України «Про внесення змін до Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» від 05.10.05 №2939-IV в частині зменшення учасникам війни, включаючи і мене, підвищення пенсії з 50 процентів мінімальної пенсії за віком до 10 процентів мінімальної пенсії за віком.

8. Відповідно до ст.20 закону України «Про звернення громадян», прошу розглянути моє звернення у скорочений 10-денний строк, оскільки питання стосується тисяч українських людей, а тому містить важливий суспільний інтерес.

8.1. Відповідно до ст.20 закону України «Про звернення громадян», прошу розглянути моє звернення як людини з інвалідністю – особи, яка має пільги за законодавством, у першочерговому порядку.

9. Відповідь та ухвалене рішення за цим зверненням прошу надати мені на домашню адресу.

Повідомляю, що я не даю згоди на використання будь-якої інформації стосовно мене та моїх персональних даних, включно будь-яких контактних даних, крім домашньої адреси, для будь-якої мети і в будь-який спосіб, включаючи і для комунікації зі мною, за виключенням мети, вказаної в цьому зверненні

22.11.16

М.Ф. Щербатий »
(Кінець цитати).

3. Наскільки мені відомо, питання, з якими я звернувся до Уповноваженого, знаходяться в її виключній компетенції, і, за законом, не можуть делегуватися чи в будь-який інший спосіб передаватися для вирішення будь-яким іншим органам чи посадовим особам.

3.1. Станом на сьогодні жодної відповіді Уповноваженого на «Звернення №9-16» та на «Доповнення до звернення №9-16» я не отримав – ні слуху, ні духу.

3.2. На відповідних інтернет-порталах та в іншому публічному доступі відсутня інформація про звернення Уповноваженого до Конституційного Суду України з поданнями про невідповідність ст.ст.6, 8, 19, 22, 41, 64, 68, 92, 113 Конституції України постанов КМУ від 2 березня 2016 р. №141 та від 29.04.16р. №320 та про визнання неконституційним статті 4 закону України «Про внесення змін до Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" від 05.10.05 №2939-IV в частині зменшення учасникам війни, включаючи і мене, підвищення пенсії з 50 процентів мінімальної пенсії за віком до 10 процентів мінімальної пенсії за віком. Цей факт дає обґрунтовані підстави вважати, що Уповноважений не виконала свої ПОВНОВАЖЕННЯ=ОБОВ'ЯЗКИ стосовно моїх звернень, не зверталась до Конституційного Суду України з відповідними поданнями, чим порушила конституційні та конвенційні права сотень тисяч українців-учасників війни. Схоже на те, що саме з метою приховання такої очевидної протиправної бездіяльності протягом майже року від Уповноваженого ні слуху, ні духу на звернення. Це означає, що самі звернення нею не розглядалися і не вирішувалися по суті, а просто покладені під суцтво.

4. Водночас, протягом минулого періоду часу – майже року, міжнародний злочин з винищення українців, включаючи учасників війни, продовжується, влада так і не надає їм навмисно закритого доступу до їжі, ліків, житла, одягу. Уповноважений дивиться на все це крізь пальці, і пропускає все це повз вуха –нічого не робить не лише з власної ініціативи, а й навіть як реагування на звернення. Імітація діяльності (так, по мелочи), пустопорожній струс повітря, проїдання народних грошей – ось реальний стан речей в голозній правозахисній інституції України. Складається враження, що український Уповноважений – декоративний, ляльковий, непридатний для використання за цільовим призначенням, а тому підлягає утилізації. Так, вона може помахати пальчиком, особливо для піару – «ну-ну-ну!», а щодо реального захисту реальних жертв злочинної влади – неєєєєєє, папа зробить «бо-бо!» Так і місця хлібного недовго позбутися.

Крук круку око не виклює.

5. Відповідно до закону України «Про звернення громадян»,

5.1. ст.3: «Заява (клопотання) - звернення громадян із проханням про сприяння реалізації закріплених Конституцією та чинним законодавством їх прав та інтересів...

5.2. ст.7: Звернення, оформлені належним чином і подані у встановленому порядку, підлягають обов'язковому прийняттю та розгляду.

5.3. ст.15: Органи державної влади.. та їх посадові особи.., до повноважень яких належить розгляд заяв (клопотань), зобов'язані об'єктивно і вчасно розглядати їх, перевіряти викладені в них факти, приймати рішення відповідно до чинного законодавства і забезпечувати їх виконання, повідомляти громадян про наслідки розгляду заяв (клопотань).

...

Відповідь за результатами розгляду заяв (клопотань) в обов'язковому порядку дається тим органом, який отримав ці заяви і до компетенції якого входить вирішення порушених у заявах (клопотаннях) питань, за підписом керівника або особи, яка виконує його обов'язки.

Рішення про відмову в задоволенні вимог, викладених у заяві (клопотанні), доводиться до відома громадянина в письмовій формі з посиланням на Закон і викладенням мотивів відмови, а також із роз'ясненням порядку оскарження прийнятого рішення.

5.4. ст.19: Органи державної влади..., їх керівники та інші посадові особи в межах своїх повноважень зобов'язані:

об'єктивно, всебічно і зчасно перевіряти заяви чи скарги;

письмово повідомляти громадянина про результати перевірки заяви чи скарги і суть прийнятого рішення.

5.5. ст.20: Звернення розглядаються і вирішуються у термін не більше одного місяця від дня їх надходження, а ті, які не потребують додаткового вивчення, - невідкладно, але не пізніше п'ятнадцяти днів від дня їх отримання.

6. З огляду на наведене, Уповноважений п. В.В. Лутковська припустилась незаконної де-факто відмови у РОЗГЛЯДІ звернення, та ІНШИХ порушень закону України «Про звернення громадян», а саме

6.1. не розглянула вчасно мої «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16»;

6.2. не перевірила об'єктивно, всебічно і вчасно моє «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16»;

6.3. не забезпечила мого права особисто викласти аргументи особі, що перевіряла «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16», не повідомивши, хто конкретно з посадових осіб секретаріату Уповноваженого, де, коли та в який спосіб перевіряв звернення;

6.4. не забезпечила мого права брати участь у перевірці «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16», не повідомивши, хто конкретно з посадових осіб секретаріату Уповноваженого, де, коли та в який спосіб перевіряв звернення;

6.5. не повідомила мене письмово про результати перевірки «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16»;

6.6. не забезпечила мого права знайомитися з матеріалами перевірки, не надіславши мені для ознайомлення жодного з матеріалів перевірки «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16»;

6.7. не забезпечила мого права бути присутнім при розгляді заяви чи скарги, не повідомивши мені час та місце розгляду «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16»;

6.8. не вжила жодних невідкладних заходів до припинення щодо мене неправомірних дій, викладених в «Зверненні №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16»;

6.9. не вжила, не виявила та не усунула причини та умови, які сприяли оскаржуваним мною порушенням;

6.10. не забезпечила поновлення моїх порушених прав, реальне виконання прийнятих у зв'язку зі «Зверненням №9-16» рішень та «Доповнення до звернення №9-16»;

6.11. не вжила заходів щодо відшкодування у встановленому законом порядку матеріальних збитків, яких було завдано мені в результаті ущемлення моїх прав та законних інтересів;

6.12. не вирішувала питання про відповідальність осіб, з вини яких було допущені оскаржені порушення,

6.13. допустила безпідставну передачу розгляду «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16» іншим неуповноваженим особам;

6.14. не прийняла рішення відповідно до чинного законодавства про задоволення моїх «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16», і не забезпечила їх виконання шляхом звернення до КСУ з поданнями про невідповідність ст.ст.6, 8, 19, 22, 41, 64, 68, 92, 113 Конституції України постанов КМУ від 2 березня 2016 р. №141 та від 29.04.16р. №320, про визнання неконституційним статті 4 закону України «Про внесення змін до Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» від 05.10.05 №2939-IV в частині зменшення учасникам війни, включаючи і мене, підвищення пенсії з 50 процентів мінімальної пенсії за віком до 10 процентів мінімальної пенсії за віком;

6.15. не повідомила мені суть прийнятого щодо «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16» рішення;

6.16. не ознайомила мене з жодним рішенням про відмову в задоволенні вимог «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16» (якщо таке було);

6.17. не довела до мого відома в письмовій формі рішення про відмову в задоволенні вимог, викладених в «Зверненні №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16» (якщо таке було), з посиланням на Закон і викладенням мотивів відмови.

6.18. не надала відповідь за результатами розгляду «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16» за підписом керівника або особи, яка виконує його обов'язки.

6.19. не роз'яснила порядок оскарження прийнятого за «Зверненням №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16» рішення у разі визнання цих звернень необґрунтованими.

7. Відповідно до закону України «ПРО УПОВНОВАЖЕНОГО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ПРАВ ЛЮДИНИ», ст.14: «Уповноважений зобов'язаний дотримуватися Конституції України і законів України, інших правових актів, прав та охоронюваних законом інтересів людини і громадянина, забезпечувати виконання покладених на нього функцій та повною мірою використовувати надані йому права».

7.1. Тобто, закон визначив, що ОБОВ'ЯЗКОМ Уповноваженого є ПОВНА реалізація УСІХ наданих їй ПРАВ.

8. Відповідно до ст.1.1 закону України «Про запобігання корупції», У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

- корупційне правопорушення - діяння, що містить ознаки корупції, вчинене особою, зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, за яке законом встановлено кримінальну, дисциплінарну та/або цивільно-правову відповідальність;

- корупція - використання особою, зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, зазначеній у частині першій статті 3 цього Закону, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей;

8.1. Тобто, корупцією, серед іншого, закон визначив – це використання, зокрема, будь-яким державним службовцем наданих йому службових повноважень з метою одержання неправомірної вигоди для себе чи ІНШИХ осіб.

9. Виходить, якщо Уповноважений п. В.В. Лутковська протиправно не виконала свого ОБОВ'ЯЗКУ зі звернення до КСУ з поданням про визнання неконституційними ОЧЕВИДНО неконституційних постанов КМУ та закону, то такою протиправною бездіяльністю протягом майже року вона унеможливила визнання неконституційними, за її ініціативою, оскаржуваних мною постанов КМУ та закону, та де-факто надала неправомірну вигоду винним відповідальним посадовим особам уряду, Верховної Ради України та Президенту України, які своїми протиправними діями та бездіяльністю уможливили ухвалення да тривалу дію неконституційних постанов КМУ та закону і, як наслідок, завдали мільярдних збитків сотням тисяч українців, включаючи учасників війни, та відмовили їм в доступі до їжі, ліків, одягу та житла.

9.1. Надана Уповноваженим п. В.В. Лутковською цій армії корумпованих посадовців неправомірною вигодою полягала в уможливленні кожним з них 1) уникнення або, щонайменше, відстрочення щонайменше на рік усіх видів відповідальності щодо кожного з них, включаючи і кримінальної, за їх дії, що уможливили ухвалення та виконання неконституційних постанов КМУ та закону та винищення людей, а відтак, і 2) уникнення відшкодування завданої ними шкоди. Вартість отриманої з вини Уповноваженої п. В.В. Лутковської неправомірної вигоди у формі завданої вказаними вище чиновниками шкоди достеменно можуть порахувати лише уповноважені органи, які мають доступ до загальнодержавних даних з бюджетних, включаючи соціальних, виплат, в тому числі і учасникам війни. Однак, враховуючи, що потерпілими від такого масштабного злочину є сотні тисяч українців, вона (вигода) обраховується щонайменше з мільйонах, якщо не мільярдах, гривень, і такі наслідки визнані законом тяжкими.

9.2. Це означає, що лише за двома епізодами незвернення з поданнями до КСУ за моїми «Зверненням №9-16» та «Доповненням до звернення №9-16» (а таких епізодів є набагато більше) Уповноважений п. В.В. Лутковська вчинила корупційні правопорушення, в яких наявні ознаки кримінальних злочинів з тяжкими наслідками, передбачених ст.364.2 КК України, які віднесені до корупційних злочинів і які тягнуть кримінальну відповідальність за їх вчинення.

9.3. Цим листом я інформую Уповноваженого п. В.В. Лутковську та усіх наявних Представників Уповноваженого про вчинення Уповноваженим п. В.В. Лутковською корупційних правопорушень у формі бездіяльності – протиправних незвернень до КСУ, на мої «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16», з поданнями про невідповідність ст.ст.6, 8, 19, 22, 41, 64, 68, 92, 113 Конституції України постанов КМУ від 2 березня 2016 р. №141 та від 29.04.16р. №320, про визнання неконституційним статті 4 закону України «Про внесення змін до Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» від 05.10.05 №2939-IV в частині зменшення учасникам війни, включаючи і мене, підвищення пенсії з 50 процентів мінімальної пенсії за віком до 10 процентів мінімальної пенсії за віком, чим унеможливила визнання, з ініціативи Уповноваженого, неконституційними вказаних оскаржуваних мною постанов КМУ та закону, і, отже, надала неправомірну вигоду чисельним посадовцям уряду та парламенту України, Президенту України у вигляді уникнення чи відстрочення їх відповідальності (і цивільної, і кримінальної, в т.ч. міжнародної) за злочинне уможливлення ухвалення (та злочинну бездіяльність щодо приведення у відповідність до Конституції України) постанов КМУ від 2 березня 2016 р. №141 та від 29.04.16р. №320, статті 4 закону України «Про внесення змін до Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» від 05.10.05 №2939-IV в частині зменшення учасникам війни, включаючи і мене, підвищення пенсії з 50 процентів мінімальної пенсії за віком до 10 процентів мінімальної пенсії за віком, та винищення сотень тисяч українців, включаючи учасників війни, шляхом відмови їм в доступі до їжі, ліків, одягу та житла. Ці корупційні правопорушення Уповноваженого п. В.В. Лутковської заборонені законом України «Про запобігання корупції»

та містять ознаки кримінальних злочинів з тяжкими наслідками, передбачених ст.364.2 КК України, які віднесені до корупційних злочинів, і які тягнуть кримінальну відповідальність за їх вчинення.

10. Відповідно до ст.60.1 закону України «Про запобігання корупції», «Особам, зазначеним у пунктах 1, 2, 4 і 5 частини першої статті 3 цього Закону, а також особам, які постійно або тимчасово обіймають посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських обов'язків, або спеціально уповноважені на виконання таких обов'язків у юридичних особах приватного права незалежно від організаційно-правової форми, забороняється: 1) відмовляти фізичним або юридичним особам в інформації, надання якої цим фізичним або юридичним особам передбачено законом; 2) надавати несвоєчасно, недостовірну чи не в повному обсязі інформацію, яка підлягає наданню відповідно до закону.

10.1. Виходить, якщо Уповноважений п. В.В. Лутковська протиправно не виконала свого ОБОВ'ЯЗКУ з розгляду та вирішення моїх «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16», і вчинила при цьому щонайменше двічі по 19 порушень закону України «Про звернення громадян», в тому числі щонайменше двічі по 7 порушень закону України «Про звернення громадян» у формі відмови де-факто в наданні мені інформації, надання якої передбачено законом України «Про звернення громадян», а також у формі надання несвоєчасно, недостовірної чи не в повному обсязі інформації, яка підлягає наданню мені відповідно до закону «Про звернення громадян» (а саме: 1) не повідомила мене письмово про результати перевірки «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16»; 2) не забезпечила мого права знайомитися з матеріалами перевірки, не надіславши мені для ознайомлення жодного з матеріалів перевірки «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16»; 3) не повідомила мене суть прийнятого щодо «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16» рішення; 4) не ознайомила мене з жодним рішенням про відмову в задоволенні вимог «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16» (якщо таке було); 5) не довела до мого відома в письмовій формі рішення про відмову в задоволенні вимог, викладених в «Зверненні №9-16» та «Доповненні до звернення №9-16» (якщо таке було), з посиланням на Закон і викладенням мотивів відмови; 6) не надала відповіді за результатами розгляду «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16» за підписом керівника або особи, яка виконує його обов'язки; 7) не роз'яснила порядок оскарження прийнятого за «Зверненням №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16» рішення у разі визнання «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16» необґрунтованими), то вчинила заборонені законом України «Про запобігання корупції» правопорушення, пов'язані з корупцією – 1) відмову мені в інформації, надання якої передбачено законом України «Про звернення громадян»; 2) надання мені несвоєчасно та не в повному обсязі інформації, яка підлягає наданню мені відповідно до закону України «Про звернення громадян», тобто порушень, які тягнуть адміністративну відповідальність за їх вчинення.

10.2. Цим листом я інформую Уповноваженого п. В.В. Лутковську та усіх наявних Представників Уповноваженого про вчинення Уповноваженим п. В.В. Лутковською іншими невідомими мені відповідальними посадовими особами секретаріату Уповноваженого, при вирішенні моїх «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16», правопорушень, пов'язаних з корупцією – 1) відмови мені в інформації, надання якої передбачено законом України «Про звернення громадян»; 2) надання мені не в повному обсязі інформації, яка підлягає наданню мені відповідно до закону України «Про звернення громадян», тобто порушень, заборонених законом України «Про запобігання корупції», які тягнуть адміністративну відповідальність за їх вчинення.

II. Вимоги звернення в порядку ст.13.3) закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» в сукупності із законом України «Про звернення громадян».

11. Я ПОВТОРНО звертаюся до Уповноваженого Верховної Ради з прав людини п. Лутковської В.В. з поданими мною ще 22.11.16 та 22.11.16, але ДО СЬОГОДНІ навмисно не розглянутими та не вирішеними по суті Уповноваженим «Зверненням №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16» і ПОВТОРНО прошу Уповноваженого:

11.1. Відповідно до ст. 13.3) закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», звернутись до Конституційного Суду України з конституційними поданнями про невідповідність ст.ст.6, 8, 19, 22, 41, 64, 68, 92, 113 Конституції України постанов КМУ від 2 березня 2016 р. №141 та від 29.04.16р. №320, та про визнання неконституційною статті 4 закону України «Про внесення змін до Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» від 05.10.05 №2939-IV в частині зменшення учасникам війни, включаючи і мене, підвищення пенсії з 50 процентів мінімальної пенсії за віком до 10 процентів мінімальної пенсії за віком за період з моменту ухвалення цих постанов КМУ та закону по 2017 включно.

11.1.1. На доказ підставності цього мого звернення прошу застосувати факти, аргументи та докази, подані мною 22.11.16 в «Зверненні №9-16» та 22.11.16 в «Доповненні до звернення №9-16» та викладенні вище по тексту в складі цитат з наведених звернень.

11.2. Додатково прошу витребувати з Міністерства соціальної політики України (далі – МСП) та використати при створенні конституційного подання дані про: 1) кількість учасників війни в Україні; 2) розміри виплачуваної в 2017 році щорічної до 5 травня разової грошової допомоги учасникам війни; 3) розміри мінімальної, середньої та максимальної пенсії, виплачуваної в 2017 році в Україні та 4) загальну суму виплаченої в 2017 році щорічної до 5 травня разової грошової допомоги учасникам війни. Усі ці дані прошу витребувати в розрізі категорій пенсіонерів – учасників війни, та в розрізі місяців 2017 року.

11.3. Додатково повідомляю, що за офіційними даними МСП, ВАРТІСТЬ фактичного (статистичного) нормативного прожиткового мінімуму для непрацездатних (і яка щонайменше втриє менша від вартості конституційного прожиткового мінімуму), обрахована МСП за серпень 2017 року (<http://www.msp.gov.ua/news/12286.html>), склала 2 495,26 грн.; натомість, законом України «Про Державний бюджет на 2017 рік» свавільно встановлений РОЗМІР прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність: з 1 січня 2017 року — 1 247 гривень, з 1 травня — 1 312 гривень, з 1 грудня — 1 373 гривні; тобто, вдвоє менше від статистичного. Відтак, РОЗМІР виплачуваної 90% пенсіонерів пенсії, включаючи і учасників війни, (і мені також), складає менше 1,9 США\$ на добу – менше абсолютної світової межі виживання. (Використані відкриті дані НБУ <https://bank.gov.ua/control/uk/curmetal/detail/currency?period=daily>).

11.4. Подати матеріали з перевірки цього звернення, в сукупності з матеріалами з перевірки моїх «Звернення №9-16» від 22.11.16 та «Доповнення до звернення №9-16» від 22.11.16, Генеральному прокурору України для перевірки наведених фактів на предмет наявності в них ознак кримінальних злочинів, в тому числі міжнародних, виявлення та притягнення до кримінальної відповідальності винних посадових осіб.

11.5. Повідомити мені вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації цього звернення та надати його належно засвідчену електронну факсимільну копію (фотокопію з оригіналу) з реквізитами вхідної реєстрації Уповноваженим.

11.6. Надати мені можливість ознайомлення з усіма матеріалами з перевірки цього звернення шляхом надсилання їх належних факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист.

11.7. Відповідно до ст.17.1 закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», «Уповноважений приймає та розглядає звернення громадян України, іноземців, осіб без громадянства або осіб, які діють в їхніх інтересах, відповідно до Закону України "Про звернення громадян" Це означає, що, серед іншого, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини ЗОБОВ'ЯЗАНИЙ вирішувати усі без винятку звернення громадян в строк, передбачений ст.20 закону України "Про звернення громадян" – один місяць. Відповідно до 20.2,3 закону України «Про звернення громадян», «На обґрунтовану письмову вимогу громадянина термін розгляду може бути скорочено від встановленого цією статтею терміну. Звернення громадян, які мають встановлені законодавством пільги, розглядаються у першочерговому порядку». Оскільки наведені тут порушення є систематичними і продовжують тривати в даний час надалі, вчинені проти людей вразливої категорії – батьків дітей-інвалідів; питання стосується не однієї людини, а сотень тисяч українських дітей-інвалідів, а тому містить важливий суспільний інтерес, і щоденне зволікання з поновлення порушених прав, викладених в цьому зверненні, є загрозливим для мого життя і життя сотень тисяч батьків українських дітей-інвалідів; первинне звернення «розглядається» (=лежить під сукном) Уповноваженим ще з 22.11.16, тобто, протягом майже року, прошу розглянути та вирішити цю скаргу у скорочений строк – протягом п'яти робочих днів. Оскільки я є інвалідом 2 групи і маю встановлені законодавством пільги, прошу розглянути цю скаргу у першочерговому порядку.

11.8. Надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмові відповіді з усіх питань цього звернення.

11.9. Письмово повідомити мене на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, про результати перевірки скарги і суть прийнятого рішення.

11.10. У разі (часткової) відмови в задоволенні вимог скарги надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмове рішення з мотивами відмови та роз'яснити порядок його оскарження.

III. Вимоги звернення в порядку закону України «Про звернення громадян» в сукупності зі ст.255 КУпАП. Відповідно до приписів ст.ст.16, 17 закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», законів України «Про звернення громадян», «Про інформацію», «Про запобігання корупції», ст.255.1.8.1) КУпАП, прошу Уповноваженого та Представника Уповноваженого, відповідального за ці мої вимоги відповідно до розподілу обов'язків:

12. Відкрити, за цим зверненням про 19 наведених вище порушень, вчинених Уповноваженим при вирішенні мого «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16» вимог закону України «Про звернення громадян», провадження у справі про порушення прав і свобод людини і громадянина.

13. Провести перевірку наведених тут фактів.
14. Виявити усіх посадових осіб секретаріату Уповноваженого, відповідальних за наведені тут порушення, та повідомити мені найменування їх посад, прізвища, імена та по батькові.
15. негайно скласти адміністративні протоколи про вчинення Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини п. Лутковською В.В., іншими невідомими мені відповідальними посадовими особами секретаріату Уповноваженого, якщо такі будуть виявлені, адміністративних правопорушень, передбачених ст.212-3.7 КУпАП, – (7) «незаконна відмова у прийнятті та РОЗГЛЯДІ звернення, ІНШЕ порушення Закону України "Про звернення громадян"».
- Якщо виявлені порушення є вчиненими повторно протягом року, з числа будь-яких з порушень, передбачених частинами першою - сьомою ст.212-3 КУпАП, за яке особу вже було піддано адміністративному стягненню, прошу скласти відповідні протоколи про порушення ст.212-3.8 КУпАП.
16. Внести дані про мене як потерпілого та свідка до складених протоколів про вчинення цих адміністративних правопорушень.
17. Внести до протоколів про вчинення цих адміністративних правопорушень дані про докази у вигляді 1) мого «Звернення №9-16» від 04.11.16, 2) мого «Доповнення до звернення №9-16» від 22.11.16, 3) моїх пояснень як потерпілого та свідка.
18. Подати уповноваженому суду усі зібрані релевантні матеріали про вчинення Уповноваженим п. В.В. Лутковською, іншими невідомими мені відповідальними посадовими особами секретаріату Уповноваженого адміністративних правопорушень, передбачених ст.212-3.7 (8) КУпАП, для їх розгляду в порядку ст.221 КУпАП на предмет притягнення винних до адміністративної відповідальності, передбаченої законом.
19. Направити Уповноваженому п. В.В. Лутковській подання як акт реагування Уповноваженого, яким вимагати:
 - 19.1. вжиття заходів до припинення існуючої системної протиправної діяльності Уповноваженого п. В.В. Лутковської з порушень прав людини на звернення;
 - 19.2. негайного розгляду та задоволення моїх «Звернення №9-16» та «Доповнення до звернення №9-16»;
 - 19.3. негайного звернення до Конституційного Суду України з конституційними поданнями про невідповідність ст.ст.6, 8, 19, 22, 41, 64, 68, 92, 113 Конституції України постанов КМУ від 2 березня 2016 р. №141 та від 29.04.16р. №320, та про визнання неконституційним статті 4 закону України «Про внесення змін до Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» від 05.10.05 №2939-IV в частині зменшення учасникам війни, включаючи і мене, підвищення пенсії з 50 процентів мінімальної пенсії за віком до 10 процентів мінімальної пенсії за віком, за період з моменту ухвалення цих постанов КМУ та закону по 2017 включно.
20. негайно подати матеріали з перевірки цього звернення, в сукупності з матеріалами з перевірки моїх «Звернення №9-16» від 04.11.16 та «Доповнення до звернення №9-16» від 22.11.16, Генеральному прокурору України для перевірки наведених фактів на предмет наявності в них ознак кримінальних злочинів, в тому числі міжнародних, виявлення та притягнення до кримінальної відповідальності винних посадових осіб.
21. За наслідками перевірки цієї скарги звернутися до суду від мого імені з позовом до Уповноваженого п. В.В. Лутковської про поновлення моїх встановлених перевіркою порушених прав, а також через свого представника взяти участь в судовому процесі. Через інвалідність та стан здоров'я, ненадання мені публічного адвоката, про що я раніше неодноразово повідомляла Уповноваженого та про що надавала докази, складний сімейний стан –ми з дружиною обоє – лежачі інваліди 1А групи, донька – інвалід 2 групи, онука – дитина-інвалід, – я не можу цього зробити самостійно.
22. Вжити, в межах наданих повноважень, усіх інших релевантних заходів до відновлення моїх порушуваних Уповноваженим п. В.В. Лутковською прав людини, викладених в цій скарзі.
23. Повідомити мені на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист, вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації цього звернення та надати його належну електронну факсимільну копію (фотокопію з оригіналу) з реквізитами вхідної реєстрації Уповноваженим.
24. Надати мені можливість ознайомлення з усіма матеріалами з перевірки та вирішення цього звернення шляхом надсилання їх належних факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
25. Відповідно до ст.17.1 закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», «Уповноважений приймає та розглядає звернення громадян України, іноземців, осіб без громадянства або осіб, які діють в їхніх інтересах, відповідно до Закону України "Про звернення громадян". Це означає, що, серед іншого, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини зобов'язаний вирішувати усі без винятку звернення громадян в строк, передбачений ст.20 закону України "Про звернення громадян" – один місяць. Відповідно до 20.2,3 закону України «Про звернення громадян», «На обґрунтовану письмову вимогу

громадянина термін розгляду може бути скорочено від встановленого цією статтею терміну. Звернення громадян, які мають встановлені законодавством пільги, розглядаються у першочерговому порядку». Оскільки порушення з боку п. В.В. Лутковської є систематичними і продовжують тривати в даний час і надалі, вчинені проти людини вразливої категорії – інваліда, не вимагають затрат часу Уповноваженого на переписку, у зв'язку з завеликою тривалістю розгляду мого звернення, прошу розглянути та вирішити цю скаргу у скорочений строк – протягом п'яти робочих днів. Оскільки я є інвалідом 1А групи і маю встановлені законодавством пільги, прошу розглянути цю скаргу у першочерговому порядку.

26. Надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, належні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх документів, складених та/чи отриманих за цим листом, включаючи усіх складених протоколів про адміністративні правопорушення, звернень та подань, тощо секретаріату Уповноваженого з прав людини до будь-яких юридичних та фізичних осіб, а також отриманих на них відповідей.

27. Надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмові відповіді з усіх питань цього звернення.

28. Письмово повідомити мене на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, про результати перевірки скарги і суть прийнятого рішення.

29. У разі (часткової) відмови в задоволенні вимог скарги надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмове рішення з мотивами відмови та роз'яснити порядок його оскарження.

IV. Вимоги про надання публічної інформації, персональних даних та інформації, необхідної мені для реалізації моїх прав людини.

30. Відповідно до ст.ст.8, 10 Європейської Конвенції про захист прав людини, ст.34.2 Конституції України, законів України «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації», «Про звернення громадян», «Про захист персональних даних», прошу надати мені мої персональні дані та інформацію, необхідну мені для реалізації моїх прав людини, публічну інформацію, ЩО Є ПРЕДМЕТОМ СУСПІЛЬНОГО ІНТЕРЕСУ, необхідну мені для виявлення порушень прав людини, зловживання владою, ризиків для здоров'я людей, і яку я маю намір оприлюднити для суспільства, зокрема, публічну інформацію про себе, яка частково є також моїми персональними даними, а саме:

30.1. Вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації цього листа.

30.2. Належно засвідчену факсимільну електронну копію (фотокопію з оригіналу) цього листа З РЕКВІЗИТАМИ ЙОГО ВХІДНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ, на електронну адресу, з якої отриманий цей лист.

30.3. Надати мені можливість ознайомлення з усіма матеріалами з перевірки цього листа шляхом надсилання їх належно засвідчених факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист.

30.4. Належно засвідчені факсимільні електронні копії (фотокопії з оригіналів) усіх документів, складених та/чи отриманих за цим листом, включаючи усіх звернень та подань, тощо офісу Уповноваженого з прав людини до будь-яких юридичних та фізичних осіб, а також отриманих на них відповідей; усіх складених за цим зверненням протоколів про адміністративні порушення на електронну адресу, з якої отриманий цей лист.

30.5. Надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмові відповіді з усіх питань цього звернення.

30.6. Письмово повідомити мене на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, про результати його перевірки і суть прийнятого рішення.

30.7. У разі (часткової) відмови в задоволенні вимог цього звернення надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмове рішення з мотивами відмови та роз'яснити порядок його оскарження.

30.8. Повідомити, які конкретні заходи щодо протидії корупції та запобігання корупції вжиті Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду цього листа.

30.9. Надати належно засвідчені електронні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх створених Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду цього листа документів щодо протидії та запобігання корупції.

30.10. Повідомити, які конкретні заходи щодо протидії порушенням, пов'язаним з корупцією, та запобігання порушенням, пов'язаним з корупцією, вжиті Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду цього листа.

30.11. Надати належно засвідчені електронні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх створених Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду цього листа документів щодо протидії та запобігання порушенням, пов'язаним з корупцією.

30.12. Вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації мого «Звернення №9-16» від 04.11.16.

- 30.13. Належно засвідчену електронну факсимільну копію (фотокопію з оригіналу) мого «Звернення №9-16» від 04.11.16 з реквізитами його вхідної реєстрації Уповноваженим, на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
- 30.14. Надати мені можливість ознайомлення з усіма матеріалами з перевірки «Звернення №9-16» від 04.11.16 шляхом надсилання їх належно засвідчених факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
- 30.15. Належно засвідчені факсимільні електронні копії (фотокопії з оригіналів) усіх документів, складених та/чи отриманих за моїм «Зверненням №9-16» від 04.11.16, включаючи усіх звернень та подань, тощо офісу Уповноваженого з прав людини до будь-яких юридичних та фізичних осіб, а також отриманих на них відповідей; усіх складених за цим зверненням протоколів про адміністративні порушення на електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
- 30.16. Надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмові відповіді з усіх питань мого «Звернення №9-16» від 04.11.16.
- 30.17. Письмово повідомити мене на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, про результати перевірки мого «Звернення №9-16» від 04.11.16 і суть прийнятого рішення.
- 30.18. У разі (часткової) відмови в задоволенні вимог мого «Звернення №9-16» від 04.11.16 надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмове рішення з мотивами відмови та роз'яснити порядок його оскарження.
- 30.19. Повідомити, які конкретні заходи щодо протидії корупції та запобігання корупції вжиті Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Звернення №9-16» від 04.11.16.
- 30.20. Надати належно засвідчені електронні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх створених Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Звернення №9-16» від 04.11.16 документів щодо протидії та запобігання корупції.
- 30.21. Повідомити, які конкретні заходи щодо протидії порушенням, пов'язаним з корупцією, та запобігання порушенням, пов'язаним з корупцією, вжиті Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Звернення №9-16» від 04.11.16.
- 30.22. Надати належно засвідчені електронні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх створених Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Звернення №9-16» від 04.11.16 документів щодо протидії та запобігання порушенням, пов'язаним з корупцією.
- 30.23. Вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації мого «Доповнення до звернення №9-16» від 22.11.16.
- 30.24. Належно засвідчену електронну факсимільну копію (фотокопію з оригіналу) мого «Доповнення до звернення №9-16» від 22.11.16 з реквізитами його вхідної реєстрації Уповноваженим, на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
- 30.25. Надати мені можливість ознайомлення з усіма матеріалами з перевірки «Доповнення до звернення №9-16» від 22.11.16 шляхом надсилання їх належно засвідчених факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
- 30.26. Належно засвідчені факсимільні електронні копії (фотокопії з оригіналів) усіх документів, складених та/чи отриманих за моїм «Доповненням до звернення №9-16» від 22.11.16, включаючи усіх звернень та подань, тощо офісу Уповноваженого з прав людини до будь-яких юридичних та фізичних осіб, а також отриманих на них відповідей; усіх складених за цим зверненням протоколів про адміністративні порушення на електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
- 30.27. Надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмові відповіді з усіх питань мого «Доповнення до звернення №9-16» від 22.11.16.
- 30.28. Письмово повідомити мене на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, про результати перевірки мого «Доповнення до звернення №9-16» від 22.11.16 і суть прийнятого рішення.
- 30.29. У разі (часткової) відмови в задоволенні вимог мого «Доповнення до звернення №9-16» від 22.11.16 надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмове рішення з мотивами відмови та роз'яснити порядок його оскарження.
- 30.30. Повідомити, які конкретні заходи щодо протидії корупції та запобігання корупції вжиті Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Доповнення до звернення №9-16» від 22.11.16.
- 30.31. Надати належно засвідчені електронні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх створених Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Доповнення до звернення №9-16» від 22.11.16 документів щодо протидії та запобігання корупції.

30.32. Повідомити, які конкретні заходи щодо протидії порушенням, пов'язаним з корупцією, та запобігання порушенням, пов'язаним з корупцією, вжиті Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Доповнення до звернення №9-16» від 22.11.16.

30.33. Надати належно засвідчені електронні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх створених Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Доповнення до звернення №9-16» від 22.11.16 документів щодо протидії та запобігання порушенням, пов'язаним з корупцією.

Роз'яснюю, що, відповідно до 5,6,7 закону України «Про звернення громадян», «Письмове звернення також може бути надіслане з використанням мережі Інтернет, засобів електронного зв'язку (електронне звернення). У зверненні має бути зазначено прізвище, ім'я, по батькові, місце проживання громадянина, викладено суть порушеного питання, зауваження, пропозиції, заяви чи скарги, прохання чи вимоги. Письмове звернення повинно бути підписано заявником (заявниками) із зазначенням дати. В електронному зверненні також має бути зазначено електронну поштову адресу, на яку заявнику може бути надіслано відповідь, або відомості про інші засоби зв'язку з ним. Застосування електронного цифрового підпису при надсиланні електронного звернення не вимагається».

Принадгідно роз'яснюю Вам, що, відповідно до ст. 3 закону України «ПРО СВОБОДУ ПЕРЕСУВАННЯ ТА ВІЛЬНИЙ ВИБІР МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ В УКРАЇНІ», «...місце проживання - житло, розташоване на території адміністративно-територіальної одиниці, в якому особа проживає...». Місцем мого проживання є житло в м. Вінниці. Законом України «Про звернення громадян» надання заявниками адреси місця проживання не вимагається. Разом з тим, усі мої актуальні персональні дані про мою інвалідність, склад сім'ї тощо, включно моя адреса, та документи на їх підтвердження, надані мною раніше Уповноваженому з моїми зверненнями і наявні в нього. Зокрема, на мою актуальну адресу надісланий лист секретаріату Уповноваженого, зареєстрований за вихідним №2/7-Щ279236.16-2/02-148 від 08 лютого 2017 року.

Роз'яснюю, що, відповідно до ст.2.2 закону України «Про доступ до публічної інформації», вказаний закон «...не поширюється... на ВІДНОСИНИ у сфері звернень громадян, які регулюються спеціальним законом», тобто, на стосунки суб'єктів звернень – заявників та скаргників, з одного боку, і юридичних осіб-адресатів звернень та їх посадових осіб, протягом часу процедури звернення та з приводу цієї процедури. Це обмеження не поширюється на будь-які інші, крім ВІДНОСИН, аспекти звернень, в тому числі і на ДОКУМЕНТАЦІЮ звернень. Навпаки, всі ДОКУМЕНТИ звернень, що містять відображену та задокументовану будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформацію, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків з прийняття та розгляду звернень, передбачених чинним законодавством, за приписами ст.1 закону України «Про доступ до публічної інформації», є ПУБЛІЧНОЮ інформацією, а тому на усі документи щодо усіх звернень громадян поширюються усі релевантні правила закону України «Про доступ до публічної інформації».

Роз'яснюю, що, відповідно до ст.7 закону України «Про інформацію», «2. Ніхто не може обмежувати права особи у виборі ФОРМ і ДЖЕРЕЛ одержання інформації, за винятком випадків, передбачених законом».

Роз'яснюю, що в стосунках щодо доступу до своїх чи чужих персональних даних Закон України «Про доступ до публічної інформації» має перевагу і діє та застосовується як спеціальний пізніше ухвалений закон стосовно раніше ухваленого більш загального тематичного закону «Про захист персональних даних» (підстава: ст.ст.16.1, ст.16.6 закону «Про захист персональних даних», п.2 Розділу VI ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону «Про доступ до публічної інформації»).

Роз'яснюю, що, відповідно до ст.19 закону України «Про звернення громадян», «ст.19: Органи державної влади і місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації незалежно від форм власності, об'єднання громадян, засоби масової інформації, їх керівники та інші посадові особи в межах своїх повноважень зобов'язані: ...письмово повідомляти громадянина про результати перевірки заяви чи скарги...» Це означає, що одна відповідь надається на ОДНЕ звернення. Чинним законодавством України не передбачене право об'єднувати в одному документі кілька відповідей на кілька звернень. Відповідно до ст.19.2 Конституції України, «Органи державної влади..., їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України». Це означає, що колективна відповідь на кілька звернень суперечить ст.19.2 Конституції України, отже, є протиправною, а тому взагалі не вважається відповіддю на жодне із звернень, про які в ній ідеться. Це означає, що надання такої відповіді тягне персональну відповідальність винних посадових осіб, в тому числі і адміністративну, як при відсутності відповіді.

Я не даю згоди на будь-яке об'єднання відповідей на різні звернення.

Повідомляю, що я не даю згоди на використання будь-якої інформації стосовно мене та моїх персональних даних, включно будь-яких контактних даних, для будь-якої мети і в будь-який спосіб, включаючи і для комунікації зі мною, за виключенням мети, вказаної в цьому зверненні.

Відповідь та запитану інформацію в оригіналах чи в цифрових (електронних) факсимільних копіях (фотокопіях з оригіналів), належно засвідчених відповідно до приписів ст.1 Указу Президії Верховної Ради СРСР від 4 серпня 1983 року №9779-Х „Про порядок видачі та засвідчення підприємствами, установами, організаціями копій документів, що стосуються прав громадян“ (Відомості Верховної Ради (ВВР), 1983, N32, ст.492), який діє в Україні відповідно до ст.3 Закону України „Про правонаступництво України“, пунктів 5.26, 5.27 Національного стандарту України Державної уніфікованої системи документації, Уніфікованої системи організаційно-розпорядчої документації „Вимоги до оформлювання документів“ (ДСТУ 4163-2003, затвердженого наказом Держспоживстандарту України від 07.04.2003 № 55), прошу надати мені в установленій законом строк на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист. Я не даю згоди на використання будь-яких інших моїх електронних адрес для мети переписки за цим листом. Усі інші докази надані раніше і наявні в Уповноваженого. Однак, при наявності потреби, ці раніше надані докази, як і всі інші наявні докази будуть надані засобами інтернету додатково на першу ж вимогу.

28.09.17

З повагою,

Підпис: М.Ф. Щербатий

З повагою,

Щербатий Михайло Федорович

Прощу надати відповідь у визначений законом термін електронною поштою.

Це повідомлення було надіслане через сайт "Доступ до Правди", призначення якого - надання можливості громадянам надсилати запити про публічну інформацію з подальшою публікацією цих запитів та відповідей на них
